

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. december 1-jén. Ádvent 1. vasárnapján.

Textus: Timóteushoz írt 1. levél 3. rész 15. verse: „Ha pedig késnék, ezekből tudd meg, hogyan kell szolgálnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erős alapja.”

Kedves Testvéreim!

Az ádventi időszak az év egyik legkülönlegesebb időszaka. Évek óta figyelem, hogy mennyit változnak az emberek ebben a néhány hétben. Biztosan köze van ehhez annak is, hogy sötétek az estéink, és sokkal több időnk van a külsővel és a belsővel is foglalkozni. Ugyanakkor az év legjelentősebb, legnagyobb ünnepe közeledik, ami szinte megköveteli ezt a változást. Az ádventi időszak éppen ezért nem lehet csak földi készülődés. Nem szólhat csupán a fényekről, a színekről, az ízekről, hanem szólnia kell a Lélek csendjéről is. Minden túlzás nélkül mondhatom, hogy ádventben keveredik mindaz, ami emberi, azzal, ami Istentől jön. Nem csupán az egyházi menetrendben, hanem a körülöttünk lévő világban is. Hiszen arra az ünnepre készül mindenki, amikor mi emlékezünk Krisztus eljövetelére. Arra az ünnepre készülünk, amikor a Mindenható Isten vállalta teljesen az emberlétet.

Ez a felolvasott igeszakasz, ami az egyházi szolgákról, a gyülekezeti életéről szól, ugyanezt mutatja be. Vannak emberi tényezők a gyülekezeti életnek. Az, ahogyan a lelki előljárók szolgálnak, akiket itt püspököknek hívtak. Az, ahogyan a külső javakkal rendelkező személyek szolgálnak, őket nevezi az újszövetség diakónusoknak. Az, ahogyan az apostoli látogatások történnek, ahogyan Timóteus a gyülekezetben forgozódik, ez mind-mind az emberi oldalhoz tartozik.

Ebből fakad aztán az is, hogy vannak a gyülekezet életében akadályok is. Pál apostol itt előrevetíti azt a lehetőséget, hogy késni fog. Nem tud megérkezni arra az időre, amiben szeretné. Azonban ez az akadály csak emberileg nézve akadály, Istennek nem jelent ez korlátozást. Hiszen nem maradhat, és nem is marad vezető nélkül a gyülekezet.

Ez a rácsodálkozás, ami abból fakad, hogy az emberi akadályok Isten előtt nem számítanak, ez mutat rá arra, hogy van olyan tényezője is a gyülekezetnek, ami nem emberi, ami Krisztustól ered. Az egyház, ahogyan azt elmondtuk az igehirdetés sorozat sok állomásán, Krisztus teste. Az egyháznak az alapja a mi Megváltónk. Csak az Őrá épülő és az Őbenne növekedő gyülekezetről mondhatjuk, hogy az az Isten háza. Pál apostol pedig ezt helyezi Timóteus szívére, hogy tudja meg, hogyan kell szolgálnia az Isten házában. Nem a látható, a kézzelfogható házban, hanem abban, amelyik nem kövekből, téglákból és cserepekből, hanem emberi életekből épül fel. Helyesen forgolódni pedig akkor fogunk ebben a házban, hogyha pontosan tudjuk, hogy milyen a Krisztus egyháza.

Szójáték nélkül mondhatom a felolvasott igeszakasz alapján, hogy az egyház egy ház. Az Isten háza. Ebben mi mindannyian, akik hiszünk Krisztusban, mint élő kövek épülünk fel lelki házzá. Ahogyan Pál apostol az Efézusi gyülekezetnek leírta: „Ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.” (Ef. 2.19-22.)

Az Isten háza tehát olyan, amelyik folyamatosan épül. Itt nincs olyan, hogy befejeződik a munka. Nincsen az a megnyugtató érzés, hogy akkor most készen vagyunk és hátradőlhetünk, mert nincsen semmi teendők. A lelki ház építése soha véget nem érő feladat. Amikor egy idősebb testvérünk a földi egyházból a mennyi egyházba lép át, akkor az ő helyére beépül valaki más. Amikor valaki egészen távolról indulva a gyülekezet közösségébe érkezik, akkor az ő hitbeli megerősödése ez az épülés. Amikor újabb csoportok, vagy gyülekezeti alkalmak jönnek létre, esetleg a gyülekezet életének bizonyos elemei elsorvadnak, akkor ennek a háznak, az Isten házában az épülése történik.

Jelképesen szólva az Isten háza olyan, mint a Barcelonában található Sagrada Familia bazilika. Alapkövét 1882-ben tették le, és mind a mai napig épül. A tervek szerint 2026-ra az építkezés befejeződik. Gondoljuk csak végig, hogy 144 éven keresztül épül, vajon eközben mennyi felújítási, javítási munkát kellett elvégezni rajta. Már most jelezték a tervezők, hogy az építkezés befejezése után a templom környékét kell majd elkészíteni, vagyis mondhatjuk, hogy ez az épület nem lesz soha teljesen kész, mert vagy építenek, vagy alakítanak, vagy felújítanak rajta valamit.

Ilyen az Isten háza, amiben Timóteus szolgálhatott, és amiben mi is szolgálhatunk. Ennek a háznak a lakóit, vagy talán sokkal jobb kifejezés az, hogy építőköveit Jézus Krisztus maga választja ki. Nem az a kérdés, hogy melyik építőanyag milyen, hanem az, hogy a Mester tudja-e használni, a megfelelő helyre

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. december 1-jén.
Ádvent 1. vasárnapján.***

beépíteni. Nem biztos, hogy azonnal beleillik az adott helyre az az építőelem, amit kiválasztott. Lehet, hogy faragni kell belőle, vagy éppen csiszolni rajta, de az is lehet, hogy valamit ki kell igazítani és ki kell pótolni. A Mester pontosan tudja, hogy kit miért választott ki az ő egyházába.

A kérdés azonban az, hogy engedjük-e a Mesternek, hogy alakítson, hogy a megfelelő helyre beilleszsen minket. Lehet, hogy nem oda akarunk kerülni, ahova Ő eltervezte. Lehet, hogy úgy gondoljuk, másutt jobban tudna minket használni. Neki mégis az volt a gondolata, hogy az életünket behelyezze a gyülekezetbe, azért, hogy a feladatunkat betöltsük, azokkal a lelki ajándékokkal, amiket Tőle megkaptunk. Amikor ugyanis egy épületnek egyes kövei hiányoznak, akkor ingataggá, sebezhetővé válik, és előbb-utóbb összeomlik. Van tehát felelőssége minden egyes tagnak, hogy a maga helyén a szerepét betöltse.

Jól példázza ezt egy történet. A kis csavar egy volt a sok százezer közül. Két vaslemezt szorított egymáshoz a hatalmas hajón. Egy nap megszólalt: „Elég kényelmetlen helyem van itt. Egy kicsit kinyújtózom, nekem is jár egy kis pihenés...” A környező csavarok kétségbeesetten üvöltöttek rá, amikor meghallották, hogy lazítani akar egy kicsit. „Megőrültél, kiscsavar? Ha elengeded a két vaslemezt, mi kettészakadunk!” A vasgerendák nem hittek a fülüknek: „El ne engedjétek a lemezeket, mert akkor megingunk mi is!” Szélvészént terjedt el a hír az egész hajón: „A kiscsavar forgat valamit a fejében!” Mindenki megijedt. A hatalmas hajótest még a gondolattól is remegni kezdett: a kiscsavar kieshet a lyukból... A vékony és vastag vaslemezek, a hajóbordák, a vasgerendák üzenetet küldtek a kiscsavarnak: „Nagyon kérünk, légy szíves és maradj nyugodtan! Ha te lazítasz, veszélybe kerül az egész hajó, egyikünk sem fogja elérni a kikötőt! Ne tedd ezt velünk!” Ez hízelgett a kiscsavar büszkeségének. Eddig eszébe sem jutott, hogy ő mennyire fontos a többiek számára. Visszaüzent: „Maradok, ahol vagyok!”

Isten háza ugyanis csak akkor töltheti be a szerepét, hogyha minden egyes tagja a helyén marad, és betölti feladatát. Pál apostol ugyanis elmondta, hogy ez a ház az igazság támasztéka és oszlopa. A Krisztus evangéliumával támasztjuk meg a körülöttünk lévők életét. Valami olyan erőre mutatunk rá, ami megtart minket is, és megtartja mindazokat, akik hisznek a mi Megváltónkban. Az egyház, a mi gyülekezetünk ebben a világban olyan, mint egy támfal, ami megtartja a nem eléggé stabil területet, és olyan, mint egy oszlop, amelyik megtartja a tetőt. Krisztusba vetett bizalmunk az, ami segít a körülöttünk élőknek, hogy tartása legyen a mindennapjaiknak, az életüknek. Ne becsüljük le ezt a feladatunkat.

Az Isten háza akkor tölti be feladatát, és akkor ad tartást azoknak, akik kapcsolatba kerülnek vele, hogyha minden építőkő a maga helyén betölti feladatát. Ahogyan Timóteusnak is elmondta az apostol, hogy tudnia kell, miként kell forgolódnia, viselkednie az Isten házában. Mondhatom úgyis, hogy minden egyes építőkőnek meg kell őriznie azt a formáját, amilyenre a Mester megalkotta, vagyis az építőkövek Isten házában megfelelően léteznek. Nem csupán a gyülekezeti szolgálatban, hanem a hétköznapi életben is. Nincsen olyan élethelyzet, amikor ne kellene arra figyelmem, hogy én kit képviselek.

Van egy tréfás történetekkel, ugyanakkor komoly mondanivalóval ellátott könyv, amelynek a címe: „A kegyes kétbalkezes naplója”. Ebben van egy történet, amikor a napló írójának a szomszédja odaszól, hogy igazán levághatná a sövényét, mert rendetlen. A napló írója keresztyén, a szomszédja nem. Ez a kegyes kétbalkezes pedig nem szólt egy szót sem, hanem fogta magát és az este sötétjében rendbe rakta a sövényét. Több nappal később derült csak ki, hogy a szomszéd számára az, hogy nem szólt vissza, nem kezdett ellentámadásba, hanem szó nélkül megcsinálta azt, amit észrevételeztek, ez éppen a keresztyén alázat pozitív példája volt. Mi sem tudhatjuk Kedves Testvéreim, hogy életünknek melyik tétével, mondatával teszünk eleget annak, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus által megformált életünkkel támasza és oszlopa legyünk azoknak, akik körülöttünk élnek.

Az egyházunkban ugyanis együtt van jelen mindaz, ami emberi, ami sokszor gyarló, azzal, ami Istentől jön, ami erőt sugároz. Adja meg nekünk a mi Urunk, hogy a helyünkön maradva betöltsük feladatunkat, hogy Őbenne felépüljünk lelki házzá, az Isten házává!

Ámen!